

Фінансове правове забезпечення :втілення в Україну Європейської хартії самоврядування

Петрик О.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук Безрутенко С.М.

В широкому розумінні місцеве самоврядування поєднує багато елементів надбудовних і базисних відносин, які перебувають у нерозривному зв'язку. Місцеве самоврядування здійснюється шляхом управління. Виходить, у наявності сукупність управлінських відносин, які виступають як категорія, що гарантує зв'язок і взаємодію базису та надбудови, керованої й керуючої систем. Варто підкреслити, що в цьому визначенні поняття місцевого самоврядування відбиті й основні його ознаки:

- це різновид публічної влади, що встановлена органами державної влади в законах. Отже, введення місцевого самоврядування в суспільстві залежить від органів державної влади, які ухвалюють закони. Діюча природа місцевого самоврядування полягає в тому, що воно є, з одного боку, аналогом центрального уряду, а з іншого – формою народовладдя, що забезпечує реалізацію прав громадян на місцеве самоврядування, а місцевому населенню можливість перетворення своєї волі в публічну владу;

- наявність цієї публічної влади, закріпленої за громадянами в законі, дає їм можливість здійснювати управління значною частиною державних с прав, реалізувати державні функції в межах відповідного муніципального утворення;

- межі владних повноважень громадян, органів місцевого самоврядування й посадових осіб місцевого самоврядування обмежуються територією муніципального утворення. Всі рішення, прийняті при реалізації різних форм здійснення місцевого самоврядування, діють тільки в межах муніципального утворення;

- публічна муніципальна влада належить жителям і здійснюється ними безпосередньо й через створювані ними органи місцевого самоврядування або посадових осіб місцевого самоврядування;

- влада ця встановлена законом і повинна здійснюватися в рамках закону. Тим самим підкреслюється, що місцеве самоврядування здійснюється на основі чинного закону, але не виходячи з доцільності або яких-небудь інших умов.

- місцеве самоврядування як різновид публічної влади має мати достатню матеріально-фінансову базу у вигляді муніципальної власності, місцевого бюджету, цінних паперів і т. д. Ця влада ухвалює рішення й відповідає за свої дії своїм майном.

- поєднуються місцеві і загальнодержавні інтереси при здійсненні місцевого самоврядування [3]

На думку вітчизняних фахівців, запозичення Україною досвіду від різних систем самоврядування, зокрема тих, що визнані моделюєтворюючими (зразковими) в конкретних країнах, призвело до порушення логіки розвитку української національної моделі самоврядування як цілісної, тісно пов'язаної з інститутами держави,

враховуючу політичну культуру населення, системи управління та організації громадянського суспільства. Проблемою стала варіабельність законодавця у визначенні місцевого самоврядування, що призвело до фіксації «громадівської» теорії самоврядування у Конституції України 1996 р. [1] а в профільному законі – «державної» теорії самоврядування. На практиці це обумовило поєднання елементів від різних моделей самоврядування, що призвело до гібридизації української системи місцевого самоврядування, а в по далшому до її неефективності у вирішенні питань місцевого значення [2].

Адміністративне реформування щодо підвищення ефективності та вдосконалення системи державного управління, запропоновані конституційні зміни, на жаль, залишаються поверхневими, несистемними, нездатними до відновлення конструктивного балансу між державним управлінням та місцевим самоврядуванням.

Таким чином, місцеве самоврядування - це самостійна діяльність громадян з регулювання, управління та вирішення безпосередньо або через сформовані ними органи місцевого самоврядування значної частини питань місцевого значення в інтересах населення цієї території з урахуванням розвитку всього суспільства. [3]

Список використаних джерел:

1. Конституція України 28 червня 1996 року №254К/ 96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №30.
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року // ВВР України. – 1997. - №24.- Ст.170
3. Докладніше див.: Ковальчук А.Т. Банки. Кредит. Фінанси: законодавчо-правовий вимір. К.: «Парламентське видавництво», 2004. С. 190–214.
4. Луців Б. Л. Грошово-кредитна політика держави та інвестиційна діяльність банків / Економіка України. – 2001. – № 10. – С. 23.

Правові питання формування ефективної моделі фондового ринку України

Сергійчук Н.І., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент *Котирло О.О.*

Сучасний стан розвитку фондового ринку України за відповідними показниками: обсягом торговельного обігу цінних паперів, капіталізацією ринку акцій, рівня «free-float» (частка акцій, що перебувають у вільному обігу і не належать контролюючим акціонерам), ступенем концентрації компаній відносно капіталізації й обсягу торгів – порівнюють з показниками ринків, що розвиваються (Emerging Market) Росії й Польщі, а також «граничних» ринків (Frontier Market) групи країн Центральної, Східної Європи й Балтії.

Операції, здійснювані на українському фондовому ринку, показують, з одного боку, те, що його зародження відбулося, а з іншого, – що він може і законсервуватися, не стати тим інститутом, що є ядром сучасних ринкових відносин, якщо не відбудеться дійсне роздержавлення і приватизація, не будуть створені акціонерні товариства, самостійні підприємства, не з'являться цінні папери, що будуть відображати реальний капітал – засоби виробництва, землю, товар. Лише в цьому випадку можна сподіватися на